

A všechno je cejtít jarem.

/Ještě,že vzpomínky existují i když jsou mnohdy krátkodobé.
Mají schopnost přenést jednoho tam, kde bylo někdy i dobře.Pro mě jsou
hnacím motorem .S pokorou jim děkuji! /

Sedím v lehkém křesílku. Moje myšlenky jsou rozfoukané,nesoustředím se
ani na jednu z nich.Pohledem brouzdám po pokoji. I obláčky voňavého moku
mě rozptylují. Cítím změnu, která vytrvale přichází. A já?

Nemůžu z medvědího zimního spánku procitnout

Zlobí mě i pelargo'nie na oknech.Nasazují nové svěží listy a dokonce i kvést
se jim chce.

Drogista na rohu náměstí dokonce již nacpal pultíky novou zásilkou semen a
vším, co je zapotřebí k jarním pracím na zahrádkách. Stále klimbám. Manžel
mě provokuje dotěrnými otázkami , co všechno na chatě je nutné zabezpečit,
vylepšit.S hlavou zakloněnou k oblakům na balkoně sleduje, zda-li již přiletěl
první skřivan.Zatraceně!

S nevolí skousnu zlobu, jdu se poohlédnout po pracovních rukavicích, něco
mi vykouzlí úsměv na rtech.

Je to vzpomínka, přenáší mě do blížící se reality.

Vnoučata si opět vyšplhají do větví z některého ovocného stromu, ovážou svůj
utajený příbytek silným provazem, doplní několika prkýnky a budou se kochat
volností ptácat nad zemí.

A děda,můj manžel? Opět bude vymýšlet strašidelné příběhy, chtěje je odsud
vystřnadit.

Jeden z nich je, kterak nějaký Oujezdský se právě na tomto provaze chtěl oběsit.

A jejich svoboda bude ta tam. S huro'nským křikem a výčitkami, rychlostí blesku
vtrhnou do koupelny k očiště a v rukavicích odhodí předmět doličný ke spálení.

Já s rukama podél těla budu přihlížet coby Lotova žena.Do háje! Děda si spokojené
v lenošce zapálí cigaretku.

Dědeček Klobouček už mi nepřinese v dlani natažené přes plůtek ovocnou dobrotu.

Byl to takový trpasličího vzrůstu človíček.Když přicházel k naší zahrádce u chatky,
zjevoval se postupně. První se objevil černý se širokou krempou pohybující se
klobouk, pak postavička s nataženou dlaní. Na ní voňavé jahody, třešně, jablíčko,co
kdy na zahrádce našel.Byl mi vždy útěchou za lopocení na záhoncích.Jako bych i na
něho čekala. Kdo ví?

Sousedovi kočka Bětka, tulačka zase v zubech přinese párek slepých koťat.

S nevinným a prosebným pohledem mě udolá o příbytek a stravu. Z vedlejší chaty
se opět bude ozývat:“Jaroušku,chceš kafi? A co ta koťata, kdo je zase krmí?No ne!

Zase mám nakáleno u dveří,to je hrůza!“ K tomu melodie z trandáku „Když si
báječnou ženskou, vezme báječnej chlap, mají báječný život,..“Pak,si jeden zaslouží
po práci modrou oblohu, zpěv ptactva a klid! S vnoučaty se hodíme do plavek a s
plápolajícími ručníky seběhneme kopeček ke koupališti.

Den končíme na sklopených lehátkách a praskajícím dříví v krbu.

Budeme čekat na první hvězdu na obloze i s ježkem Kubou, který si k nám

jako vždy vyrazí na večeri. Necháme ho v klidu povečeřet a zadupat si pod rozloženými lehátky.

Při chroupání jablíček hledáme nové galaxie, vznášíme se v nich, nechybí ani vyprávění historek před spaním.

Ještě, že vzpomínky existují, přenesou do reality volnosti, radosti, očekávání nového voňavého J a r a !